

*Sen je príbeh,
ktorý sa začína zatvorenými očami
a končí sa otvoreným srdcom.*

KAPITOLA

1.

TILILI...

„Pozor, pozor! Vlak REX číslo 602 prichádza na tretiu koľaj. Prosíme cestujúcich, aby vystúpili. Vlak tu jazdu končí. Opakujem, vlak tu jazdu končí,“ zahlásil staničný rozhlas, no nik ho nevnímal, lebo železničná stanica bola takmer prázdna. Veď kto by cestoval takto neskoro večer, keď už vlaky na stanici končia svoju cestu a deň sa chýli ku koncu?

Pri okienku, kde sa predávajú lístky, postávalo len niekoľko ľudí. Poslední cestujúci sa lúčili a pomaly sa rozchádzali domov.

Zdalo sa, akoby na stanici všetko pomaly zaspávalo. Lavičky driemali, smetné koše unavene zívali dokorán otvorenými ústami, elektronickému oznamovateľu príchodov a odchodov vlakov lenivo klipkali číslice, nástenným hodinám od únavy poklesli ručičky a aj staničné osvetlenie už len slabo spieňalo. Iba uniformovaný železničný zariadenec uprene sledoval chlapca sediaceho na lavičke:

„Hej, ty, okamžite prestaň kŕmiť tie holuby! Vari nevidíš na stene tú ceduľu?!“

Železničiar ukázal na kovovú tabuľku, na ktorej veľkými červenými písmenami stálo:

KŔMENIE HOLUBOV PRÍSNE ZAKÁZANÉ!!!

POKUTA 20 EUR.

„Chceš dostať pokutu?“

„Ja? Nie. Ja som ich nekrmil. Ony samy...“ zahabkal zaskočený chlapec.

„Neklam, videl som ťa! Nech sa to viackrát neopakuje!!!“ pohrozil mu prstom.

Chcel čosi namietnuť, no zriadenec sa už pobral na opačnú stranu stanice, aby dozrel na odchádzajúcich ľudí.

Chlapec na lavičke osamel. Volal sa Martin a sedel tu už niekoľko hodín.

K jeho nohám sa onedlho opäť zniesli holuby, ktoré železničiar vyplášil. Zbôďaleč pozorovali, či neutrúsi nejakú omrvinku z rožka, ktorý držal v ruke. Jeden sivohnedý holub bol odvážnejší než ostatné, opatrne podišiel až k chlapcovi a naklonil hlavu. Netrpezlivo naň upieral očko podobné modrému koráliku.

Martinovi sa zdalo, že toho holuba odkiaľsi pozná, bol to, samozrejme, nezmysel – odkiaľ by mohol poznať jedného z vtákov, ktorých je plné mesto?

„Počul si, že vás nesmiem kŕmiť,“ zašepkal chlapec a snažil sa ho odohnať nohou.

Holub spočiatku vyľakane odbehol, ale potom pricupital späť a zase nehybne vyčkával. Keď mu chlapec, napriek naliehavej žiadosti odrážajúcej sa v modrých očiach, nič nehodil, vzdal to a sklamane kráčal preč, pričom zvlášť ne dopadal na jednu nôžku. Martin si všimol, že ju má akúsi čudnú. Chýbali mu na nej pazúry a končila sa výrastkom, o ktorý sa holub pri chôdzi opieral. Chlapcovi ho prišlo ľúto a zrazu sa mu holub zdal nesmierne sympatický.

Hoci sa o holuboch zvykne hovoriť, že sú to špinavé a nehygienické lietajúce potkany, ktoré roznášajú choroby, Martin predsa len zauvažoval, či mu nemá nenápadne pohodiť nejakú omrvinku.

Holub, zdá sa, vycítil jeho myšlienky, pretože sa na zdravej nohe otočil a povedal:

„Rýchlo! Ten otravný chlap sa nedíva. Hoď mi rožok!“

Chlapec zostal ako omráčený. Ešte nikdy nepočul holuba rozprávať.

„Čo na mňa vypliešťaš okále? Okamžite mi hoď rožok!“

Vták jeho prekvapenie ignoroval. Zaujímal ho jedine kus pečiva.

Martin netušil, čo má robiť. Má poslúchnuť železničného zariadenca alebo sivohnedého holuba, ktorý vyzerá, že je pre omrvinku ochotný urobiť hocičo – možno mu aj škaredo vynadať?

Chlapec radšej pohodil na špinavú kamennú podlahu kúšтик striedky a holub sa na ňu pažravo vrhol.

„Nepočul si ma?!“ zahrmel odrazu nahnevaný železničiarov hlas. „Výslovne som ti zakázal kŕmiť holuby, a len čo sa otočím, ty to zase robíš.“

„Ale to on mi kázal. Ten holub,“ bránil sa chlapec.

„Žalobaba žaluje, pod nosom si maľuje...“ zahundral holub a v zobáku si odnášal úlomok pečiva. Pritom na zdravej nohe svižne krivkal preč od nasrdeného železničiara.

„To určite! Holub ti kázal! Nevymýšľaj si!!! Teraz tvrdíš, že ti to poradil holub a keď o niekoľko rokov vykradneš banku, budeš vravieť, že ti peniaze samy naskákali do vrečka. Veľmi dobre poznám výtržníkov, ako si ty!“

Vrásky na prísnej železničiarovej tvári pripomínali praskliny na omietke vlakovej stanice. Rozchádzali sa, prelínali a znovu spájali. Miestami vyzerali ako pavučina, v ktorej strede číha krvilačný pavúk. V železničiarovej tvári sa všetky vrásky zbíhali k obrovskému nosu, ktorý pripomínal prerastenú uhorku, prípadne veľký fialový baklažán.

„A čo tu vlastne robíš?! Nemal by si byť doma? Rodičia vedia, že sa flákaš v noci na stanici?“ prskal zo seba nahnevaný železničný zariadenec.

„Ja sa tu neflákam,“ odvetil Martin podráždene. „Ja tu čakám!“